

а за тия които напълно разбиратъ своето предназначение; лица не безъ дарования, които често изпъкватъ и се налагатъ като таланти—но понеже нѣматъ желание да се борятъ съ несподобитѣ, които се срещатъ при една възпитателна задача, намиратъ за по удобно да се примиряватъ съ практичното. — Тѣ кокетничатъ съ изкуството, и тѣ сж най опаснитѣ негови врагове. — Тѣ се израждатъ въ парвенюта! . . .

Директора. Споредъ васъ тѣ сж . . .

Артистката... Птици съ подрѣзани крилѣ. Тѣ само подскачатъ . . . подскачатъ . . . но никога не могатъ да се издигнатъ въ полетъ къмъ поднебеснитѣ висини! (Огвѣдяжъ закрива лицето си съ ръце и започва да се смѣе. Въ смѣхътъ ѝ има нѣщо тъжно и загѣдъчно. Той звучи като бързо прекжснатъ акордъ).

Директора. Защо се засмѣхте тѣй?

Артистката. Нищо! Просто така. Впрочемъ върху какъ говорѣхме, та се тѣй отвлѣкохъ?.. Не искахъ . . .

Директора. Думата бѣ за вашия тоалетъ. И понеже ви обещахъ, че вие ще играете ролята, то азъ най настоятелно Ви моля, ако не искате да промените тоалета си, то поне да прибавите обезателно бижу. Но да не би да ме сюрпризирате, както направихте въ ролята на графиня Аврелъ. Това най-малко ще се тълкува, че нѣмаме достатъчно сръдства за тоалети, накити и т. н. А туй убива доста обаянието у публиката.

Артистката. (Смѣе се отъ сърдце). Какво ме е грижа мене, какво щѣла да измисли за мене нѣкоя праздна глава . . . Но щомъ вие искате — за моментъ само, — азъ ще изпълня Вашето желание . . . (Изважда отъ кутията си едно по едно огърлица, обеци, прѣстени и раеръ за коситѣ. Огърлицата обаче, не ѝ се удава да закопчее.)

Директора. Позволете ми да ви помогна!

Артистката. Не. Ще повикамъ прислугата.